

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Кж.І 1044/10

22.02.2012. године

Нови Сад

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија: Петера Киша, председника већа, Сњежане Лековић и Ђурђине Бјелобе, чланова већа, са записничарем Мартином Милутиновић, у кривичном предмету **оптужених: МИЛОША СРДИЋА у БРАНКА СРДИЋА**, обоје из Суботице, брани их адвокат Никола Пецовски из Апатина, **МИЛАНА СТОЈАНОВИЋА** из Горње Рогатице и **АНТУНА ШТАМПАЛИЈЕ** из Суботице, које брани адвокат Бисерка Крпић из Суботице, због кривичних дела, насилничког понашања из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ), и тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ, а у односу на оптуженог Милана Стојановића и због још једног кривичног дела, тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ, одлучујући о жалбама, Општинског јавног тужиоца у Суботици и бранилаца оптужених, изјављеним против пресуде Општинског суда у Суботици од 11.05.2009. године, након одржане седнице већа сходно члану 375. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, браниоца оптужених, Милана Стојановића и Антуна Штампалије и оптужених, Милоша Срдића и Бранка Срдића, а у присуству браниоца оптужених, оптужених, Милоша Срдића и Бранка Срдића, дана 22.02.2012. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УВАЖАВАЊЕМ жалби бранилаца оптужених: Милоша Срдића, Бранка Срдића, Милана Стојановића и Антуна Штампалије. и по службеној дужности, **УКИДА** се пресуда Општинског суда у Суботици од 11.05.2009. године, и предмет враћа првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Наведеном пресудом Општинског суда у Суботици оглашени су кривим оптужени: Милош Срдић, због кривичних дела, насилничког понашања из члана 344. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ, за које му је утврђен казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, и тешке телесне повреде из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 12 (дванаест) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору, од 14.10.2008. године од 8,15 часова до 31.12.2008. године и од 27.01.2009 године од 9,00 часова до 12.05.2009. године до 14,00 часова; Бранко Срдић због кривичних дела, насилничког понашања из члана 344. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ, за које му је утврђен казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, и тешке телесне повреде из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци, па је осуђен на јединствену казну

ора у трајању од 9 (девет) месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору, од 14.10.2008. године од 8,15 часова до 31.12.2008. године и од 27.01.2009. године од 9,00 часова до 12.05.2009. године до 14,00 часова; Милан Стојановић због кривичних дела: насилничког понашања из члана 344. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ, за које му је утврђен казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, тешке телесне повреде из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору, од 14.10.2008. године од 8,38 часова до 12.05.2009. године до 14,00 часова, и Антун Штампалија, због кривичних дела, насилничког понашања из члана 344. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ, за које му је утврђен казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, и тешке телесне повреде из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору, од 14.10.2008. године од 10,15 часова до 10.12.2008.

Истом пресудом, на основу члана 206. ЗКП оштећени, Срђан Богић и Жолт Гомбкете су, ради остварења имовинско-правног захтева, упућени на парницу.

На основу члана 193. и 196. ЗКП оптужени су обавезани, да суду плате трошкове кривичног поступка, и то: оптужени; Милош Срдић и Бранко Срдић, износ од по динара, а оптужени, Милан Стојановић и Антун Штампалија, износ од по динара, као и паушални износ сваки од оптужених од по 6.000,00 динара, све у року од 90 дана, рачунајући од дана правоснажности првостепене пресуде, а под претњом принудног извршења. Уједно је сваки од оптужених обавезан и да оштећеном Срђану Богићу плате, на име награде за рад његовог пуномоћника, сваки износ од по динара, у року од 90 дана, рачунајући од дана правоснажности првостепене пресуде, а под претњом принудног извршења.

Против те пресуде жалбе су, благовремено, изјавили:

- Општински јавни тужилац у Суботици због, одлуке о кривичној санкцији, с предлогом, да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се оптуженима за свако од кривичних дела утврдити казна затвора у дужем временском трајању, а потом исти осудити на јединствене казне затвора, у дужем временском трајању;

- Бранилац оптужених, Милоша Срдића и Бранка Срдића, због: битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, с предлогом, да се побијана пресуда укине, и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или пак, да се иста преиначи, тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе, или пак, тако да се овим оптуженима ублаже казне, а о времену одржавања седнице већа обавесте, оптужени и њихов бранилац, и

- Бранилац оптужених, Милана Стојановића и Антуна Штампалије, због: битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлука о: кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, с предлогом, да се побијана пресуда укине, и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или пак, да се иста преиначи, тако што ће се ови оптужени осудити на казне затвора у краћем временском трајању, или тако, да се оптуженима изрекну условне осуде, а о времену одржавању седнице већа обавести бранилац ових оптужених.

Одговор на жалбу Општинског јавног тужиоца у Суботици поднео је бранилац
них, Милана Стојановића и Антуна Штампалије, с предлогом, да се наведена
одбије као неоснована.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је, у свом писаном поднеску
од 16.02.2010. године, предложио, да се уважавањем као основане жалбе
Општинског јавног тужиоца у Суботици побијана пресуда преиначи, тако што ће се
оптужени осудити на казне затвора у дужем временском трајању, а жалбе бранилаца
оптужених одбити као неосноване

Апелациони суд у Новом Саду је, након одржане седнице већа сходно члану 375.
ЗКП размотрио целокупне списе овог кривичног предмета заједно са побијаном
пресудом коју је испитао сагласно одредбама члана 380. став 1. ЗКП, па је по оцени
жалбених навода, навода одговора на жалбу Општинског јавног тужиоца у Суботици,
става и предлога Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, те датих објашњења на
седници већа, нашао:

Жалбе бранилаца оптужених су основане, а решавање по жалби Општинског
јавног тужиоца у Суботици стога, беспредметно.

Основано се у жалбама бранилаца оптужених наводи, тиме и побија првостепена
пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка
11. ЗКП, да је изрека првостепене пресуде нејасна, неразумљива и противречна
разлозима, да у погледу одлучних чињеница нема разлоге, или да су у делу, у коме су
дати, нејасни и противречни садржини изведених доказа.

Изрека првостепене пресуде, а тако и њени разлози, не садрже све објективне и
субјективне одлучне чињенице – односно конкретне услове под којима су оптужени
извршили инкриминисане радње, а ни конкретне радње сваког од оптужених, при чему
су посебно занемарене чињенице у погледу садржине разлога, развоја и тока – вербалне
препирке и физичког сукоба, укључивања и других лица (којих и када), просторно и у
времену, препирке настале испред улаза у „Галерија“ у Суботици, између оштећеног
Срђана Божића, са којим се у друштву налазио оштећени Жолта Гомбкете, и радника
обезбеђења овог објекта оптуженог Бранка Срдића – а касније физичког сукоба међу
њима и укључења у тај вербални и физички сукоб оптужених: Милоша Срдића, Милана
Стојановића и Антуна Штампалије и др. лица, затим садржине разлога, развоја и тока
догађаја – на простору од „Галерија“ до главног улаза у хотел „Галерија“, а потом и у
холу тог хотела, непосредно пре но што је туча започела – односно пре но што су
нанете повреде оштећенима, и самог тог чина задавања повреда оштећенима, као и
чињенице у погледу психичког својства оптужених, услед којих им се кривична дела
могу ставити на терет (урачунљивост) и психичког односа постојања свести и воље
оптужених да изврше инкриминисане радње, односно, одређено кривично дело
(виност), из датог описа дела није јасно у чему се састоји у објективном смислу радње
извршења кривичног дела (конкретан животни догађаја), те у чему се састојало
саизвршилаштво оптужених (у објективном и субјективном смислу).

Конкретно, овим оптуженима, као саизвршиоцима, ставља се на терет
инкриминација – животни догађај који се одиграо у стварности, дана 12.10.2008. године
у 3.00 часова у Суботици, у холу хотела „Галерија“ - физички сукоб до кога је дошло
између оптужених: Бранка Срдића, Милоша Срдића, Милана Стојановића и Антуна
Штампалије, са једне стране, и Срђана Божића и Жолта Гомбкете, с друге стране, у ком
сукобу су два учесника истог задобила тешке телесне повреде (оштећени Срђан Божић и
Жолта Гомбкете), а један учесник лаке телесне повреде (оптужени Бранко Срдић).

По налажењу Апелационог суда, ово несумњиво произилази како из целокупног чињеничног описа изреке побијане пресуде, тако и датих разлога у образложењу исте, па се на први поглед да закључити, да се ради о учествовању у тучи више лица, с обзиром да у тучи учествује свака особа која је присутна на месту и у време туче, и која било физички, било психички, активно учествује у њој, јер сваки учесник у тучњави несумњиво својим држањем и учествовањем доприноси непосредно или посредно, проузроковању тешке телесне повреде, што је био и мотив законодавца да у члану 123. КЗ, такво учествовање криминализира као кривично дело. Уколико је у тучи једном лицу нанета тешка телесна повреда оно не може одговорати за кривично дело из члана 123. КЗ, јер то лице не може бити обухваћено криминализацијом из тог прописа „да је другом нанесена тешка телесна повреда“ – која представља објективни услов инкриминације. Стога учесник у тучи који је у тој тучи једини тешко телесно повређен не може бити учинилац тог кривичног дела. Међутим, ако је у тучи, поред наношења тешке телесне повреде том учеснику туче, још једној особи (која може и да нема никакве везе са том тучом) или учеснику туче нанета тешка телесна повреда, тада за тучу одговара и овај учесник, мада је и сам задобио тешке телесне повреде, односно одговарају сви учесници туче, с тим што би у том случају недостајало, по оцени овога суда, опис конкретног деловања сваког од учесника у одигравању инкриминисаног догађаја – сукоба, као и чињенице и околности у погледу психичког односа учесника туче према свом делу.

Овако изгледа само на први поглед, међутим, оптужен се не терете за то кривично дело, већ им се ставља на терет, а и изреком побијане пресуде су оглашени кривим и осуђени, за кривична дела, и то оптужени: Милош Срдић, Бранко Срдић, Милан Стојановић и Антун Штампалија, насилничког понашања из члана 344. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ, и тешке телесне повреде из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, а оптужени Милан Стојановић и због још једног кривичног дела, тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ, док су према датом чињеничном опису оптужбе, и изреке и образложења првостепене пресуде ~~Срдић и Штампалија~~ ~~и Стојановић~~ са својством оштећених у овом предмету. При том је неспорно, како то утврђује првостепени суд, да се догађај одиграо унутар хотела – у холу истог, и да није било напада на оптужене, односно, да се оптужени нису налазили у стању нужне одбране при извршењу кривичних дела.

Битан елемент кривичног дела, насилничког понашања из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, по налажењу Апелационог суда јесте, да је услед предузетих радњи учинилаца према оштећенима дошло до „тежег“ ремећења јавног реда и мира.

Првостепени суд у изреци и разлозима побијане пресуде, када је у питању кривично дело из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, само фрагментарно описује радње оптужених, а потом у фрагментима исте те радње, даље у изреци и разлозима побијане пресуде, наводи, оптуженима као радње извршења кривичног дела, тешких телесних повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, и оптуженом Стојановићу још као радње кривичног дела из члана 121. став 1. КЗ (оглашава из кривима утврђује казне потом осуђује за та кривична дела - остаје нејасно по датом опису дела, да ли се овде ради „два пута о истом“), али не наводи неке друге околности на основу којих би се могло поуздано утврдити, да је критичном приликом дошло до „тежег“ ремећења јавног реда и мира. С тим у вези, се уопштено закључивање првостепеног суда, по оцени Апелационог суда, не може узети као јасан разлог побијане пресуде о наведеној кривично-правној одлучној чињеници. Указује се првостепеном суду да је законодавни мотив, измене бића кривичног дела насилничког понашања био у настојању да се што јасније назначи граница између прекршаја јавног

Нужно се указивала потреба за тим да се сви докази критички преиспитају и доведу у везу са налазом и мишљењем вештака судске медицине из кога произлази да је на телу оптуженог Бранка Срдића установљен већи број повреда које скупно представљају лаке телесне повреде, које је исти критичном приликом задобио, као и то да су оштећени задобили повреде, што је изостало.

Из тог налаза и мишљења, би могло произлазити да је овај оптужени неку од повреда задобио критичном приликом и од стране оштећеног Богвића. Изостало је утврђење у конкретном случају механизма настанка сваке повреде, како код оптуженог Бранка Срдића, тако и код оштећених, недопустиво је да се од стране вештака дају уопштени – могући начини настанка повреда, а да се при том конкретно исте не утврде у односу на предметни животни догађај. Остала је неутврђена битна чињеница колико је времена протекло од вербалне препирке између оштећеног Богвића са којим је био оштећени Богвић и оптуженог Бранка Срдића, до физичког сукоба шта се у том интервалу догађало, и хронолошки след после тога како се критични догађај одвијао. Доказне грађе за утврђење свега тога има, само ју треба темељно размотрити. Надаље првостепени суд не даје објашњење, нити је у том правцу утврђивао чињенице, зашто оптужени, који располажу знањем борилачких вештина, разговарају са оштећенима, одлазе са места где су до тада били, са истима на друго место, када су све то могли са оштећенима одмах решити - оштећенима нанети тешке телесне повреде, односно, зашто се оштећени нису повукли, и тако избегли евентуални физички обрачун.

Суд утврђује да је оптужени Бранко Срдић задобио лаке телесне повреде, али не утврђује када је и како исте задобио, да ли једним ударцем или са више удараца, пре или после нанетих повреда оштећенима, ко је био нападач, какав је интензитет напада, те у чему су се састојале њихове активности, када је, како, на који начин и под каквим околностима оштећенима нанета тешка телесна повреда, на ове одлучне чињенице првостепени суд није довољно обратио пажњу, а ово једним делом стога, што целокупни догађај није сагледао у целини, од почетка до краја.

Према налазу и мишљењу вештака психолога и психијатра, за утврђење степена урачунљивости оптужених, Бранка Срдића и Милоша Срдића (једнојајчаних близанаца) у време извршења кривичног дела, битно је да ли је оптужени Бранко Срдић задобио или не повреде од оштећеног Богвића, јер од разјашњења тих околности, зависи да ли је конкретно оптужени Бранко Срдић, а сходно томе и његов брат близанац оптужени Милош Срдић у конкретном случају, деловао у стању смањене урачунљивости, битно смањене урачунљивости, у ком стању би се налазио ако је задобио ударе од стране оштећеног.

Ради поузданијег утврђења урачунљивости оптуженог Бранка Срдића, стања његове свести и воље, као и комплетне кривице истог, било је нужно, а то је у првостепеној пресуди изостало, да се са дужном пажњом оцене све околности случаја. Ово се односи и на све остале оптужене. Иначе, изреком побијане пресуде наводи се да су сви оптужени били у инкриминисано време урачунљиви, али у разлозима пресуде нема ни речи о томе на основу чега све то суд утврђује (ове чињенице се без психолошке експлорације и на основу ње психијатријске експертизе оптужених и не могу утврдити - а ради се о одлучним чињеницама).

Разјашњење свих ових чињеница, било је од значаја и за постојање предметних, или неког другог кривичног дела. Због тога је овај суд уважио жалбе бранилаца оптужених, па је побијану пресуду укинуо и предмет вратио првостепеном суду, на поновно суђење.

реда и мира и овог кривичног дела, због чега се за постојање кривичног дела, као забрањена последица захтева, не било какво, већ ремећење јавног реда и мира такве природе и интензитета да се може сматрати „тежим“ (иначе овим кривичним делом се не штити телесни интегритет појединца, већ јавни ред и мир). У вези са овим треба имати у виду, да насилничко понашање као кривично дело против јавног реда и мира, у суштини представља опасно и безобзирно иживљавање са осећањем несигурности и страха, како код пасивног субјекта, тако и код грађана. То подразумева агресиван става учиниоца према неодређеном броју недефинисаних лица, према којима најчешће учинилац има индиферентан става, а не када се насиље усмерава према одређеном лицу – лицима према којима се примењује насиље са јасно назначеним циљем, како то у конкретном случају произилази из првостепене пресуде. Због тога је код утврђивања постојања овог кривичног дела неопходно имати у виду, како мотив поступања учиниоца – учинилаца, тако и све околности критичног догађаја, па следствено томе закључити да ли у конкретном случају кривичну правну заштиту треба пружити јавном реду и миру или телесном интегритету оштећених, као групним заштитним објектима.

Осим изнетог, у првостепеној пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а изостала је оцена веродостојности, свих а нарочито противречних доказа, нису наведени разлози којима се првостепени суд руководио при решавању правних питања, тако да из пресуде остаје потпуно нејасно, на основу којих доказа и које чињенице је првостепени суд утврдио, те који закључак је из утврђеног чињеничног стања извео. Задатак суда је био да предметни животни догађај подведе под одређену законом прописану норму којом је такав догађај инкриминисан као кривично дело.

Тако се у образложењу првостепене пресуде само делимично износи: садржај исказа оптужених, садржине исказа сведока, те налази и мишљења вештака и садржине других доказа, али се не даје оцена свих изведених доказа, нити се наводе разлози у погледу одлучних чињеница које су на основу изведених доказа утврђене, само се констатује да су се у радњама оптужених стекла обележја кривичних дела наведених у изреци побијане пресуде.

Надаље, остало је потпуно нејасно и неразумљиво, ко је од саизвршилаца, ако уопште јесте, предузео коју радњу и са којим циљем то чини (- како би теже реметио јавни ред и мир или ради постизања неког другог циља - повређивања живота и тела других или сл.) од којих радњи зависи оцена о њиховом психичком односу према радњи оног другог саизвршиоца или више њих, односно оцена о томе, да ли је реч о заједничкој одлуци и вољи оптужених да предузетим радњама према оштећенима „теже“ ремете јавни ред и мир или да учине неко друго дело.

Стога је нејасно на основу којих чињеница и околности је првостепени суд закључио, да су оптужени поступали као саизвршиоци, то се правилност ових закључака првостепеног суда не може испитати, нити се за сада може прихватити као правилно утврђене у побијаној пресуди наведене одлучне чињенице, које су од значаја за правну квалификацију кривичних дела стављених на терет оптуженима.

Разлози првостепене пресуде, као и садржине изведених доказа указују, на постојање бројних разлика у исказима сведока, датих разлога и садржине изведених доказа, да докази нису на јасан и уверљив начин оцењени, по најмање на начин предвиђен одредбом члана 361. став 7. ЗКП – да се одређено и потпуно изнесе које чињенице су, из којих разлога, узете као доказане и недоказане, и при том нарочито оцена веродостојних доказа.

У поновном поступку првостепени суд ће извести исте, по потреби и друге доказе, детаљно ће испитати сведоке, на околности динамике, следа предметног догађаја, путем стручног лица – прегледати целокупне снимке сигурносних камера везане за инкриминисани догађај - места дешавања у унутрашњости хотела и испред бара – извршити лоцирање камера које су снимиле тај догађај – фотографисати и сачинити скицу места дешавања, и локацију сваке камере којом је снимано, повезати просторно и временски дешавања на овим снимцима, како би се добила у целини снимљена ситуација динамике одигравања критичног догађаја, потом извршити идентификацију учесника тог догађаја, ово све, у оквиру реконструкције догађаја, коју треба обавити уз обавезно присуство вештака судске медицине, психијатра, криминалистичког техничара - трасолога, претходно вештаци треба да се изјасне о свим околностима на које је већ указано, а након извршене реконструкције и репродукције снимака да се одреди допунско или ново вештачење, на околности механизма настајања сваке повреде, како код оштећених, тако и код оптуженог Бранка Срдиха – са нагласком вештацима да се изјасне конкретно о овом догађају, те с тим у вези, како се све ово - целокупан ток догађаја одразио на душевно стање оптужених – посебно оптуженог Бранка Срдиха, а нарочито да се изјасне у односу на понашање оштећених, несећање, садржине исказа дате током поступка сагледане у време када су даване, а везано за критични догађај, те утицај алкохола на понашање оштећеног Срдиха, као и губитак свести на сећање догађаја када је у питању оштећени Срдиха, па свестраном оценом изведених доказа, онако како то налаже одредба члана 352. став 2., 361. став 7, 17. и 18 ЗКП одлучне чињенице из ове одлуке, правилно и потпуно утврдити, и одлучити о постојању предметних кривичних дела и о кривици оптужених, с тим да ће, првостепени суд имати у виду и остале жалбене наводе бранилаца оптужених, о којима није било речи у овом решењу.

При том ће првостепени суд отклонити учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, о којима је у овој одлуци било речи, о одлучним чињеницама за доношење одлуке, дати ваљане и непротивречне разлоге, као и разлоге којима се руководио при решавању правних питања.

Са свега изложеног, а на основу члана 389. ЗКП Апелациони суд је одлучио, као у изреци овог решења.

Записничар

Мартина Милутиновић

Председник већа-судија

Петер Киш, с.р.

згт